

AIR
AWAKENS

ÉBREDŐ SZÉL

ELISE KOVA

~ AIR ~
AWAKENS

ÉBREDŐ SZÉL

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Elise Kova: *Air Awakens – Book One of the Air Awakens series*
First published in Silver Wing Press
2020 Five Year Anniversary Edition

FORDÍTOTTA
Nimila Zsolt

SZERKESZTETTE
Kalocsai Judit

OLVASÓSZERKESZTŐ
Nádori Attila

BORÍTÓTERV
Merilliza Chan

ISBN 978-963-636-292-8

Minden jog fenntartva

Copyright © Elise Kova 2015

© Kossuth Kiadó 2024

© Hungarian translation Nimila Zsolt 2024

Ezt a könyvet nektek ajánlom:

*Alicia Davis, Kiri, Kay, IridescentSoul,
Elanor Crumwell, RomanceObsessed, DarlingFaye,
PowerMadGirl, yesiamhuman, queencarrot,
Prodigee123, doc2or, Seriah Black Sheep, Your Loyal
Bookworm, shinju asuka, puffgirl1952,
musicboxmetaphor, shari, bfl2ma, Valerie,
XtremeAngell, Mirirowan, Rebecca, prathyu, Alyss20,
TwiinzRJ, Vyra Finn, Ozymandeos, Lady Altrariel,
Ulsindhe, gizem524, musicalfishieXD,
devonamorgan, blueeyesbrightsmile, Estheranian,
Michelle Fang, Rizzy, Tessa, Sekhra, JustAnotherGal,
Ashley, Izzy, Blanket Baby, hopewriteinspire,
rosewood, appleeater1313, Wonderlander,
A fan, Mizz Dustkeeper, lalalaughter101,
LazyFakeName, carmensimagination, avery,
avid reader, Mousey, Emmie, FreakinMarisa,
Death's Sweet Kiss, Kaf, Sephirium*

– és mindenki másnak, aki a kezdetek
óta velem van, és támogat. Nélkületek
nem lenne történet.

A FŐKONTINENS

A DÉL,
LYNDUM

A KELET,
CYVEN

A FÉLHOLD-
KONTINENS

A HATÁRSZIGETEK

A NYUGAT,
MHASHAN

QUI

XIA

NORIN

LAU

SILME

YON

A KERESZTÚT

ORE

ANTO

POHEAT

A SZOROS

DAMACIUM

LO
TO

SORICIUM

ALDA

AZ ÉSZAK,
SHALDAN

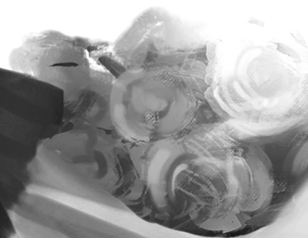
I. FEJEZET

A NYÁRI VIHAROK gyakori vendégek voltak a fővárosban. Vhalla Yarl hét éve költözött ide Keletről, és ezalatt hozzászokott váratlan látogatásaikhoz, de a villámlást és a mennydörgést sosem kedvelte.

Ezen az estén nem a zsalugáter résein keresztül felvillanó fénytől vert hevesebben a szíve. Ünnepeles, mély kürtszó hangzott fel, és minden egyes visszhang tovább fokozta izgalmát.

A zúgás elhalt, majd ismét felhangzott.

Vhalla talpra ugrott, és az ablakként szolgáló keskeny lőrészhez sietett. A zsalugátert kinyitni nem bizonyult túl jó ötletnek, a szél azonnal kitepte a kezéből, és olyan erővel csapta a palota kőfalához, hogy a lány attól tartott, egyből le is szakad a zsanérjairól. Az egyre közeledő kürtszó már a palota faláról verődött vissza, és ő a kivágódó zsalugáterről gyorsan megfélelkezve, hunyorogva leste az utat a süvöltő szélben.

A kürtszó csak egy dolgot jelenthet.

Arany foltokkal pettyezett barna szeme rátalált a messze az ablaka alatt álló Birodalmi Kapura, amely épp feltárult, és egy csapatnyi katona vágatott be rajta. Vhalla a rázúduló esőre ügyet sem vetve kihajolt a lőrésen, és próbálta kivenni a homályban a frontról hazatérők árnyalakjait.

Győztek? Véget ért a Shaldan elleni háború?

A szíve még vadabbul kezdett dobogni. A villámok nyújtotta pillanatnyi megvilágításban mindössze húsz lovast számolt össze.

A győztesek nappal vonultak volna be a városba, egy verőfényes napon, a magasra tartott lándzsákon lobogó zászlókkal. Egy győzelem után kivárták volna, hogy jobbra forduljon az idő a diadalmenethez. Valami baj történt. Ezek hírvívek voltak, egy szállítmányt kísértek, vagy...

Vhalla gondolatai elsötétültek.

Szolgálók siettek a csapat elé, és a fáklyák pislákoló fényében Vhalla már tisztábban ki tudta venni az alakokat. Az egyik ló farát a Birodalom fehér színében pompázó takaró fedte.

Az egyik herceg hazatért.

A szolgálak lesegítették az összegörnyedt lovat a nyeregből, erőtlenül, lassan mozgott. Vhalla a vihar zaján át nem tudta pontosan kivenni a lenti kiáltásokat, de sürgetést és dühöt

vélt kihallani belőlük. Lábujjhegyen ágaskodva, immár a derekáig elázva hajolt ki az ablakrésen, és addig nyújtogatta a nyakát, amíg be nem vitték az épületbe a sérültet. Csak ekkor húzódott vissza az esőből, és csukta be a zsalugátert, figyelemre sem méltatva a talpa körül formálódó tócsát. Az egyik herceg megsebesült, de vajon melyikük?

Mély, égszínkéék szempár emléke jelent meg előtte. Baldair herceg, a második fiú felkereste a könyvtárat, mielőtt visszavert a frontra. Vhalla korábban a császári család egyetlen tagjával sem találkozott, de a Szívtipró Hercegről hallott minden történet igaznak bizonyult.

A lány megragadta a hálóinge mellrészét, és mély levegőt vett, hogy lenyugtassa magát. A herceg azt sem tudja, hogy ki vagy – emlékeztette magát. Biztosan rég megfedkezett a hatalmas gördülő létráról leszédülő ügyetlen könyvtárossegédről, akit el kellett kapnia, nehogy a padlóra zuhanjon.

Be fogják hívatni a papokat, szolgálakat vernek fel álmukból, hogy takarókat hozzanak elő, és felszítsák a tüzeiket, a gyógyító tudományokkal foglalkozó összes tanonc hajnalig fog sürgölődni..., ő pedig nem tehet mást, mint hogy itt áll csendben.

Vhalla félresöpörte az arcára tapadó nedves hajtincseket. Roannak igaza volt; ostobaság volt a Szívtipró Hercegről ábrándoznia. Ő amúgy sem az a fajta lány, aki érdekelné Baldair herceget, ahhoz túlságosan is szürke.

Kivágódott az ajtó. Egy apró, göndör szőke fürtökkel övezett arcú lány lihegett az ajtókeretnek támaszkodva. Vhalla meglepetten pislogott barátnőjére, akit mintha a gondolataival idézett volna meg a szobájába.

– Vhalla..., a könyvtár. Most – nyögte ki zihálva Roan. Mintha egy idegen nyelvet beszélt volna, Vhalla teste nem reagált az utasításra. – Vhalla, *most azonnal!*

Roan megragadta a csuklóját, és rángatta maga után a halványan megvilágított folyosókon, arra sem hagyva időt, hogy Vhalla rendesen felöltözzön.

– Roan. Roan! Mi történt? – kérdezte Vhalla, ahogy éles kanyart vettek egy sarkon.

– Fogalmam sincs. Mohned mester tart eligazítást – válaszolta Roan.

– A herceg az? – csúszott ki Vhalla száján.

A barátnője megtorpant, és hátrafordult felé.

– Még *mindig* a Szívtipró Hercegen jár az eszed? Mennyi idő telt el azóta..., két hónap?

A hercegénél valamivel sötétebb kék szempár meredt Vhallára.

– Nem erről van szó. Csak... – Elakadt a szava, és pír öntötte el az arcát.

– És miért vagy nyakig vizes? – értetlenkedett Roan, aki csak most vette szemügyre barátját. Mielőtt Vhalla válaszolhatott volna, ismét megindultak a szolgálók folyosóinak labirintusában. – Mindegy, csak ne vizezd össze a könyveket.

A Birodalmi Könyvtár a palotában kapott helyet, a Solaris Birodalom hegyoldalba épült fővárosában. Négy ember magasságú, aranyozott cseresznyefa könyvespolcok borítottak minden falat, a Birodalom mérhetetlen tudását tartalmazó könyvekkel és tekercsekkel megtömve. Festett üvegablakok futottak végig az ívelt mennyezeten, napos időben színes kaleidoszkópot vetítve a padlóra.

Most azonban sötétség ült meg a könyvtárat. A több-kevesbé felöltözött tanoncok a főkönyvtáros asztala előtt álltak, mindegyikük előtt egy-egy gyertya égett.

Tekintete átsiklott az anyáskodó Lidián, egy pillanatra megállapodott egy Cadance nevű lányon, majd Sareemra szegeződött. Olajbarna bőre sötétebb volt az övénel, amit

nehéz volt nem észrevenni, mert a fiú nem viselt inget. Meglepően izmos volt, és Vhalla nem tudta pontosan felidézni, hogy gyerekkori jó barátja mikor cseperedett férfivá. Összeakadt a tekintetük, Sareem szinte rémültnek tűnt. Vhalla gyorsan félrenézett.

– Szükségem van minden könyvre, amiben shaldani mágiáról vagy mérgekről van szó. Hozzátok ide mindet! Átvassuk őket, lejegyezzük, ami hasznosnak tűnik, és továbbítjuk a papoknak – sorolta Mohned mester a tennivalókat, miközben az örök sorra gyújtották a gyertyákat a könyvtárban. Ezen az estén meglátszott rajta élemedett kora, hosszú fehér szakálla rendezetlenül meredezett, mint egy kitépett növény gyökere. Körbepillantott a döbbenettől tátott szájjal bámuló tanoncokon, és rájuk dördült: – Ez birodalmi parancs! Munkára!

Vhalla nekifutásból pattant fel egy gördülő létrára, a lendület egészen a könyvespolc túlsó végéig vitte. Élénk tekintettel olvasta a címeket, és mohón kapkodta ki a könyveket a helyükről. Három kézirattal a kezében sietett vissza a központi asztalhoz, letette őket a padlóra, majd továbbrohant a következő polchoz.

A könyvthalmok egyre magasabbak lettek, és Vhalla homlokán izzadság ütött ki. A mester gyakran megróttta, amiért munka közben olvas, de hét év engedetlenség alatt rengeteg könyv címe ragadt meg a fejében. Most gyorsabban jelentek meg a lelki szemei előtt, mint ahogy az asztalhoz tudta hordani őket.

Amikor a bekötött pergamenekből épített harmadik torony is a feje fölé magasodott, Vhalla észrevette, hogy a többi tanonc már befejezte a keresést, és a padlón ülve tanulmányozzák a kódexek tartalmát. Szúró fájdalom nyilallt az oldalába, és rászorította a kezét. A többiek alig né-

hány könyvet szedtek össze. Ő csak a varázsfőzetek témájában fel tudott volna sorolni öt címet, amelyek elkerülték Sareem figyelmét.

A herceg képe lebegett előtte, ahogy további köteteket hordott középre, alig tudott másra gondolni. Súlyosak lehetnek a sérülései, ha a papoknak további kutatómunkára volt szükségük a meglévő tudásukon felül. Vhalla az ajkát harapdálva méregette az asztalnál emelt könyvtornyait. Mi történhetett vele?

– Vhalla!

Először meg sem hallotta a mester hangját, ahogy újabb könyvcímeket keresett a fejében lapuló katalógusban. Egy kimaradt, *biztosan kimaradt*. Lehet, hogy a rejtélyek részlegében volt?

– Vhalla!

A herceg élete múlhatott azon, ha most elmulasztja egy kézirat egyetlen sorát. Vhalla megtörölte a homlokát a kézfejével. Izzadság vagy víz cseppjei gördültek végig a nyakán.

– Vhalla!

– Mi van? – csattant fel, és Mohnedre meredt. Vhalla csak egy pillanattal később ismerte fel, kivel volt ilyen tiszteletlen.

A mester nem tette szóvá.

– Ennyi elég lesz; mindannyiunknak. Segíts a szövegekkel. Írj ki mindent, ami hasznosnak tűnik.

Mohned mester a padló felé intett, Vhalla pedig elfoglalta a helyét Roan és Sareem között. A könyvtár személyzete minden udvariassági szabályt felrúgva szolgálta ki magát a középre helyezett írotollakból, tintatartókból és pergamenekből.

Vhalla az ölébe vette az első könyvet.

– Mester – szólt, a fejét felemelve, elfordulva a remegő ujjai között tartott lapoktól. A bölcs a szemüvege lencséin keresztül pillantott le rá. – Ki a beteg?

– A herceg.

A mester két szavát hallva Vhalla a Nyugati Pusztánál is szárazabbnak érezte a torkát. Eddig azt remélte, hogy tévedett.

A herceg lakrésze a palota számára elérhetetlen szárnyában volt. Segítségre szorult, Vhalla pedig senkinek számított. Alig becsülték meg jobban a szolgálknál, akik a folyosókat sepregették és a latrinát tisztogatták apró kihágásokért kapott büntetesként. De talán a hosszú évek alatt elolvasott könyvek végre valódi hasznára lesznek.

Újabb pergamenért nyúlt. Az író tollát markolva durva tintavonásokkal borította be az üres lapot. Csak ehhez értett. Csak ebben volt jó. Elolvasta a könyveket, és talán továbbadott belőlük valamilyen tudást, amely megmenthetett egy férfit, akit szinte nem is ismert.

Átkozódni kezdett, amikor eltört a tolla, és a használhatatlan írószerszámot elhajítva újabb után nyúlt. Sareem kíváncsian pillantott feléje, de a lány esze teljesen máshol járt. Az írás megnyugtatta. Az író toll a lényé részévé vált, és ezzel formálta a tintát akarata szerint, mintha önmaga varázslatának bűvöletébe került volna.

Lassan egy új torony formálódott a könyvekből. Mind egyik borítója mögé egy megjegyzés került, felsorolva a hasznosnak ígérkező információkat. Vhalla alig vette észre, ahogy fogyatkoznak körülötte a kéziratok, amelyeket katonák nyaláboltak fel, és hordtak ki a teremből. Senkitől sem köszönt el, amikor barátai a fáradtságtól lankadtan kitámolyogtak a könyvtárból.

Bár az ő ereje is apadt, minél több könyv hagyta el a termet, annál többet akart átolvasni. Fokozatosan melegség öntötte el a testét. Először csak lassan araszolt, de minden órával egyre nagyobb erőre kapott, végül perzselő forrósággá nőtt.

Csak az utolsó könyv összecsukódásának hangja zökkenette ki a révületből. Zavartan pislogott üres, tintafoltos kezeire. Az ég, a napfény felé fordította az arcát, fáradtan meredt a színes üvegmennyezeten végigfutó csodálatos szivárványra. Ráköszöntött a hajnal, és semmire sem emlékezett az éjszakából. Két erős kéz ragadta meg imbolygó vállát.

Pislogva próbálta elúzni a szemére ereszkedő ködöt, és az előtte feltűnt férfira pillantott. Ismeretlen arc nézett vissza rá. Déli férfi volt; jegeskék szemek, kecskeszakáll, rövid szőke haj. Nem tűnt nyíltan fenyegetőnek, de abban biztos volt, hogy sosem látta korábban.

– Ő az? – A férfi valaki másnak címezte a kérdést, de egy pillanatra sem vette le a szemét a lányról.

– Igen, miniszter úr.

– Köszönöm. Távozzat – adta ki az utasítást a déli férfi. A távolodó léptek zaját páncélcsőrómpölés kísérte.

– Maga meg kicsoda? – kapott új erőre Vhalla nyelve, ahogy alábbhagyott a testét égető láz kábulata. Tudni akarta, ki ez az ember, és miért van még mindig rajta a keze. A tekintete a makulátlanul tiszta fekete zubbonyon állapodott meg. Élesen elütött a reggeli fénytől. A palotában senki sem viselt feketét.

Megszédült. *Szinte* senki.

– Várjunk csak, maga egy...

– Ne itt! – vágott közbe, és egy hatalmas, nyirkos és hideg kéz tapadt a lány szájára. – Ne félj, azért vagyok itt, hogy segítsek. De most velem kell jönnöd.

Vhalla tágra nyílt szemmel meredt a férfira. Mély levegőt vett az orrán keresztül, és megrázta a fejét, tiltakozva az őt elnémító kéz ellen.

– Négyszemközt kell beszélünk, és a Könyvek Mestere hamarosan visszatér. Szóval velem kell jönnöd.

Lassan felemelte a kezét a lány szájáról.

– Nem – jelentette ki Vhalla, és majdnem hanyatt esett.
– Nem megyek magával! Nem is lehetne itt, én pedig nem megyek oda.

Teljesen összezavarodott a pániktól, amit csak tovább fokozott az átvirrasztott éjszaka utáni kimerültsége.

A bosszankodó férfi újra megragadta őt, és hátrapillantott a válla felett.

Vhalla kinyitotta a száját, hogy segítségért kiáltson, de csak az arcához szorított kendőből áradó erős, gyógynövényekre emlékeztető illatot szívta magába. Mielőtt elvesztette az eszméletét, észrevette a zubbonyra hímzett jelet, ahogy a férfi lehajolt érte. A bal mellkasát egy ezüst hold díszítette, amelynek közepére egy sárkány tekeredett; a kettéhasított hold két fele elvált egymástól. Még sosem látta a saját szemével, de tudta, hogy mit jelent a baljóslatú kép: az elrablója egy varázsló volt.

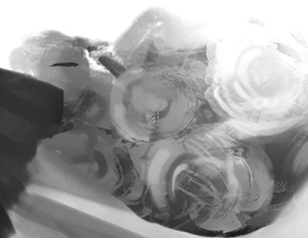

2. FEJEZET

ÚGY ÉREZTE, mintha fejszével tarkón vágták volna, és az így támadt nyíláson át az idegen párnára szivárognak az agya. Vhalla felnyögött, és résnyire nyitotta a szemét. Égett az arca, és nem a napfény melegétől, amely egy hatalmas ablakon át áradt be rá.

Megrohanták az előző nap emlékei. Felült, és a halántékára szorította a kezét, miközben borzongás futott végig rajta. A herceg visszatérése, a könyvek összegyűjté-

se, a szinte félálomban átolvasott szövegek, végül a fura fekete zubbonyt viselő férfi..., mindez szédítő sebességgel elevedett meg az elméjében.

Vhalla óvatosan nézett körbe a szobában, mintha attól tartana, egy lidérc lapul a sarok árnyai közt. A falak a palota kőművesmunkáját idéztek, szorosan illesztett, habarcsozott kőtömbökből épültek. A mennyezet alatt cirádák futottak körbe, ellentétben az ő dísztelen kamrájával. Faragott sárkányok táncoltak holdak körül.

A tekintete végül egy kis üvegkancsón állapodott meg, amely a falba vert vaskampón függött. Egy tűznyelv lobo-gott benne. Nem táplálta olaj vagy viasz, látszólag nem volt semmilyen forrása. Csak úgy lebegett üvegörtönében.

A lány talpra evickélt, és az ajtóhoz sietett. Lenyomta, majd hevesen rángatni kezdte a kilincset. Az egymáshoz koppanó fém alkatrészek zaja töltötte meg a szobát, ahogy a zár a helyére kattant, és ellenállt minden nyitási kísérletnek. Hangosabb volt a lány torkában elhaló elkeseredett kiáltásnál is. Ismét a fekete zubbonyos férfi képe jelent meg előtte, de Vhalla néhány pislogással elűzte.

Hátralépett a bezárt ajtótól, és kétségbeesetten körbepillantott. A berendezés egy ágyból, egy kis asztalból és egy éjjeliedényből állt. Az ablakhoz rohant, szélesre tárta, és lenézett. Szédítő mélység tárult elé.

A kinyíló zár hangja ismét a szoba belseje felé irányította a figyelmét, és Vhalla a legtávolabbi falhoz lapult. Egy varázsló ragadta magával, és ő most nem akarta elhinni, hol kötött ki. Az ajtó kitárult, és az immár ismerős jegeskék tekintet bukkant elő.

– Remek, máris ébren vagy. – A férfi szívélyesen rámosolygott. – Hogy érzed magad?

– Ki maga? – Vhalla olyan szorosan tapadt a falhoz, hogy egy pergament sem lehetett volna a háta mögé csúsztatni. Félve méregette a férfit. Ezúttal más öltözetet viselt: hosszú köpenyt a tunika és a nadrág felett. A bal mellkasán lévő jel megerősítette a lány félelmeit: egy fekete szövetsáv, rajta a kettétört hold.

– Nincs mitől tartanod – csitította felemelt kézzel a férfi.
– Senki sem fog bántani.

– Ki maga? – ismételte meg a kérdést Vhalla. A földet sópró köpeny és a buggyos ruhaujjak világosan mutatták, hogy a férfi magasabb rangú nála, de gyakorlatilag mindenki az volt a palotában. Vhalla igyekezett a körülményekhez képest nyugodt és tiszteletteljes hangon beszélni. Nem járt sikerrel.

– Nem szeretnél leülni? – folytatta a férfi, eleresztve a füle mellett a kérdést.

– Szeretném tudni, hogy ki maga – ismételte meg Vhalla lassan, a férfi bal mellkasára szegezett tekintettel. Letört az egyik körme, ahogy a kőbe vájta az ujját. – Miért rabolt el?

– Victor Anzbel vagyok – válaszolta végre a férfi halk sóhaj kíséretében. – Én vagyok a varázslásügyi miniszter, és jelenleg a Varázslók Tornyában vagyunk. Azért hoztalak ide, mert beszélünk kell, és a könyvtár nem volt alkalmas erre a célra. Elnézést kérek, de már hajnalodott, és nem maradt idő az udvarias bemutatkozásra.

– M-miről kellene beszélünk? – dadogott Vhalla, ezúttal teljesen más okból támaszkodva a falnak. A Varázslók Tornyában beszélget a varázslásügyi miniszterrel. Biztosan csak álmodja az egészet.

– Kérlek, gyere velem! – A férfi az ajtó felé intett. – Ezt nem ebben a szobában szeretném megvitatni veled.

Meg sem várva a válaszát kísétált, nyitva hagyva maga mögött az ajtót. Vhalla hallotta a kőpadlón kopogó csizmák hangját a szobán túli ismeretlenből. Nem akart elszakadni a faltól. A fal biztonságos és szilárd menedéket nyújtott.

A varázslók különcök voltak, és veszélyesek; csak egymás társaságát keresték, és békén hagyták a közönséges embereket. Ezért kaptak saját tornyot, hogy ne legyenek szem előtt, és ne kelljen foglalkozni velük. Délen mindenki ezt mondta neki. Szóval *semmi* keresnivalója nem volt itt.

– Fekete vagy gyógynövényteát kérsz? – hallatszott be a miniszter könnyed hangja a szomszédos helyiségből.

Vhalla nagyot nyelt. Talán, ha elég sokáig kitart, a fal részévé válik, és eltűnik ebből a világból.

– Van tejszín és cukor is.

Vhalla számba vette a lehetőségeit. Két menekülési útvonal közül választhat: az ablak vagy az ajtó. Az előbbi hosszú zuhanást jelent a biztos halálba. Az utóbbi a szembenézést az őt elrabló varázslóval. Egyik sem volt ínyére.

Vhalla a nyitott ajtó felé kezdett araszolni, a tegnap este óta viselt hálóingét markolva. Nem érdekelte, hogy az szembe megy a déli divattal, most *bármit megadott volna egy rendes nadrágért.*

A miniszter a szomszédos szoba sarkában sürgölődött. A teáskanna alatt egy újabb természetellenes láng égett, miközben a férfi bögrék és szárított füvekkel teli üvegek között matatott. Valamiféle dolgozószoba lehetett, egy asztalon kívül csak több ágyat és kötszereket látott benne. Vhalla felismert néhány, a papok által használt kenőcsöt, és gondosan sorba rendezett késeket pillantott meg. Élő kísérleti alanynak szánták?

– Á, megjöttél. Parancsolj, foglalj helyet! – A férfi félig feléje fordult, és az asztal felé intett. A szemében fiatalos szikra

csillant meg, ami szokatlan volt Vhalla számára. Mindig is úgy gondolta, hogy a palota magas rangú tisztségviselői egytől egyik aszott matuzsálemek, mint Mohned mester, de ez a férfi alig tíz évvel lehetett idősebb nála.

Vhalla tovább kúszott a fal mentén, ügyelve arra, hogy ne ütközzön neki semminek. Összerezent, amikor valami puhára lépett. Ahogy félve lepillantott, csak egy szőnyeget látott, ám az sokkal finomabb holmi volt, mint ami a könyvtárt díszítette. A behajlított lábujjaival kezdte tapogatni a szálakat.

– Akkor fekete vagy gyógynövénytea legyen? – ismételte a férfi, mintha semmi szokatlan nem lenne a helyzetben. A keze a teáskanna felett lebegett, az egyik bögréből már kavargott a gőz.

– Egyik sem.

Vhalla még nem feledkezett meg az arcára szorított kendőről.

– Biztos éhes vagy, kérsz valamit enni? – érdeklődött a férfi. Látszólag nem sértődött meg az elutasításon, és az üres bögrét a pulton hagyta.

– Nem.

Alaposan szemügyre vette a férfit, ahogy leült a vele szemközti székbe. A miniszter egy idegesítően nyugodt mosoly kíséretében kulcsolta ujjait a bögréje köré.

– Ha meggondolod magad, csak egy szavadba kerül – ajánlkozott.

Vhalla torka olyan száraz volt, hogy csak egy apró bólintással válaszolt. Jólesett volna egy tea, de előbb szűnne meg a Napistennő hajnalonként előtűnni a láthatáron, mint hogy ő elfogadjon ettől az embertől bármit.

– Hogy hívnak?

Vhalla az ajkába harapott, egymásnak feszült benne az előtte ülő hivatalnokkal szembeni kötelező tisztelet, és a félelem, amelytől már majdnem remegett az ökölbe szorított keze. Könnyen megtudhatja a nevét máshonnan is, gondolta magában. Mégis, nehezebben bukott ki a száján, mint ha a legsötétebb titkát kellett volna meggyónnia.

– Vhalla – nyögte ki. Talán, ha együttműködik, a férfi szabadon engedi. – Vhalla Yarl.

– Vhalla, örülök a szerencsének. – A miniszter rámosolygott a teája felett.

A lány próbált semleges arckifejezést ölteni, de ez sosem volt az erőssége.

– Biztosan rengeteg kérdésed van, és próbálok minél érthetőbb válaszokat adni rájuk. Először is dicséret illet a herceg érdekében tett erőfeszítéseidért.

Vhalla szótlanul bólintott. A könyvtár egy másik világ részének tűnt. Csak a saját ruhái, a tintafoltos keze és a testét még mindig átjáró lázas hő emlékeztette, hogy valaha is megfordult benne.

– Az előző este behívtak a papok, hogy vizsgáljam meg a herceg mágikus csatornáit – folytatta. – A Vízjáncosként szerzett tudásomra volt szükségük.

– Baldair hercegben nincs mágia – vágott közbe Vhalla. Nem értette, miért sandít rá olyan furcsán a férfi.

A miniszter letette a teáját, és a szakállát simogatva hátradőlt a székben.

– Baldair herceg még a fronton van – ismerte el végül.

Vhalla akaratlanul is eltátotta a száját. Ha Baldair herceg nem volt a palotában, akkor a herceg, akit megpróbált megmenteni...

– Aldrik herceg volt az?

Megtelt a feje a trón fennhéjázó várományosáról suttogott pletykákkal és rosszindulatú véleményekkel. *Érte gürcölt egy teljes éjszakán át?*

– Igen. – A miniszter felkuncogott a döbrent arckifejezését látva. Vhalla gyorsan becsukta a száját. – Ahogy megvizsgáltam őt, a kezembe akadt néhány érdekes jegyzet, amelyeket egy könyv borítója alá rejtettek. Amikor sikerült stabilizálni a herceg állapotát, volt időm átnézni őket. Mágikus kéz írása – jelentette ki Victor Anzbel, és előrehajolt. – Képzelheted, mennyire meglepett, amikor kiderült, hogy nem a Torony egyik tanoncától származtak, ahol hasonló kutatómunka folyt a herceg érdekében, hanem a könyvtárból érkeztek.

– Képtelenség.

– Amikor egy varázsló alkot valamit, mindig hátrahagy némi mágiát – magyarázta a miniszter. – Különösen, ha az illető még nem esett át az Ébredésen, és a hatalma váratlan formákban manifesztálódik.

– Ezt nem értem.

Vhalla haza akart menni. Azt akarta, hogy a férfi érjen a mondókája végére, és engedje őt vissza a könyvtárába. Már elkezdődött az asznapi munkaidő, és késésben volt.

– Vhalla, te varázsló vagy – jelentette ki végül a miniszter.

– Micsoda?

Mintha megállt volna az idő, a csend ólomsúlyként nehezedett a vállára.

Egy emlék villant át az agyán: egy kislány, aki a tanya épülete előtt könyörög az apjának, hogy ne hagyja ott őket. De nem volt választása; a Birodalomnak katonákra volt szüksége, hogy szembeszálljon a Kristálybarlangokból szivárgó mágikus rontással. Vhalla emlékezett a búcsúra.

– Micsoda?! – ismételte meg élesebb, határozottabb hangon. Talpra ugrott. – Tévedtek. Rossz könyveket néztek. Biztosan összekeveredtek a jegyzeteim valaki máséval. Nem vagyok varázsló. Az apám földműves volt, az anyám szülei a hastani postahivatalban dolgoztak. Egyikünk sem...

– A mágia nem a vérrel öröklődik – szakította félbe a miniszter a szóáradatot. – Két varázslónak lehet egy közönséges gyermeke – magyarázta, a mágiát birtokló és anélküli emberekre utalva. – Két Közönségesnek születhet varázsló gyermeke. A mágia választ ki minket.

– Sajnálom. – Vhalla felnevetett, mintha az egész világ egy nagy vicc lenne, és ő lenne a csattanó. – Nem vagyok varázsló.

Az ajtó felé indult, bár fogalma sem volt arról, hova nyílik. Elméje logikusan gondolkodó része teljesen leállt. Csak ki akart jutni a szobából.

– Nem menekülhetsz ez elől. – A miniszter is felállt. – Vhalla, az erőd elkezdett manifesztálódni. A megszokottnál idősebb vagy a Manifesztációhoz, de megindult a folyamat – magyarázta, és megrebbent a szeme. – Most is látom, ahogy körbevesznek a mágia szálai.

A lány megtorpant félúton a miniszter és az ajtó között, és tördelni kezdte a kezét. Attól még, hogy ezt állította, nem biztos, hogy úgy is van. *Lehet, hogy hazudik* – gyözködte magát Vhalla. Hogyan bízhatna egy férfi szavában, aki elrabolta őt?

– A mágiád egyre erősödni fog. Semmi sem állíthatja meg, hamarosan rád köszönt az Ébredés, és kiteljesedik az erőd. Vagy ott lesz melletted egy varázsló, hogy iránymutatást adjon, vagy egyszerűen előtör belőled.

A miniszter hangja ezúttal teljesen komoly volt. De ez sem tette hihetőbbé, amit mondott.

– Mi történhet ilyenkor?

Valahogy le akarta vezetni a felgyűlt idegességet. Az egész teste reszketett, ahogy a válaszra várt.

– Nem tudom. – Victor Anzbel miniszter a karamellszínű folyadékkal teli bögréjéért nyúlt, és hosszasan, merengő arc-cal belekortyolt. – Ha Tűzhordó vagy, akkor egyetlen pillantásoddal meggyújthatsz egy gyertyát. Vagy az egész Birodalmi Könyvtárat lángba boríthatod.

Vhalla majdnem elvesztette az egyensúlyát és összeesett. Megrázta a fejét, mintha ezzel elűzhetné a valóságot.

– Haza akarok menni – nyögte ki végül.

– Sajnálom, Vhalla, de jobb lenne, ha...

– Haza akarok menni! – rivallt rá Vhalla. Könnyes tekintettel meredt a férjira, akivel tisztelettel és alázattal kellett volna beszélnie.

A férfi hagyta, hogy lenyugodjon, mielőtt ő maga megszólalt.

– Ám legyen – mondta Anzbel miniszter lágy, tünődő hangon.

– Tényleg? – Vhalla ujjai ellazultak, felfedve a körmeivel a tenyerébe vajt félholdakat.

– Látom, hogy ezt a döntést nem lehet erővel kikényszeríteni. – A férfi megadóan felemelte a kezét. – Általában nem kell győzködni a reménybeli varázslókat, amikor a Toronyba érkeznek. Azt reméltem, hogy meg tudom mutatni...

– Nem akarom látni – mondta szinte ordítva Vhalla. A szájához kapta a kezét, mintha vissza akarná tömködni a durva szavait.

– Talán majd máskor. – A miniszter elmosolyodott.

Ahogy az ajtóhoz kísérte, Vhalla végig a padlóra szegezte a tekintetét. A folyosó lefelé tartó csigavonalat követett, mindkét oldalán ajtók sorakoztak, látszólag minden rend-

szer nélkül. Sehol sem voltak ablakok, úgy sejtette, hogy minden fény a természetellenes lángokból származik.

Semmit sem akart látni mindebből. Semmit sem akart magával vinni innen, még egy emléket sem. Nem akart közösködni a Toronyban élő fura népséggel, akik jelenleg megszire elkerülték őt és a minisztert. Az ajkát harapdálva próbálta visszafojtani a sírást. Fáradt volt, és nem maradt ereje a varázsló hazugságaival foglalkozni. Egy nagy félreértés volt az egész, és miután majd visszatér a valódi világba, kiverheti a fejéből ezt a helyet.

Újra összekulcsolta a kezeit, és matatni kezdett az ujjjaival.

A szellemi és érzelmi tagadás ellenére azonban Vhalla mindent látott. A szemkápráztató mintákkal borított szőnyegek végtelen sorát. Amint véget ért az egyik, ott volt a következő, a lába egyszer sem érintette a kőpadlót. Látta a falak mintázatát, a vassal és ezüsttel díszített szobrokat, amelyekre makacsul nem volt hajlandó ránézni. Látta a mellettük elhaladók csizmáját és kifényesített cipőjét. Miért élnek a varázslók ilyen jólétben, amikor az ő papucsán már több a lyuk, mint az anyag? Amikor a szobája falai csupaszok, tele repedésekkel, az egyetlen ablaka pedig egy lőrés?

A miniszter szótlánul egy terembe vezette. A kövek itt számára ismerősebb formákat és színeket mutattak, halványabb lett a megvilágítás. Csak akkor mert felnézni, amikor megálltak. Egy összeszűkülő, keskeny zsákutca tárult elé.

– Miniszter úr! – szólalt meg, és újra előtötte a pánik.

– A Torony léte vagy nemléte a holdhoz kötődik, az Atyához, aki kordában tartja a káosz birodalmát, és őrzi az égi kaput a mennyekben – adott talányos magyarázatot a férfi.

– Ha megnyugodtál, biztos vagyok benne, hogy ismét felkeresel minket. A legközelebb, Manifesztáción áteső varázsló így tesz, miután észszerűen átgondolja a helyzetét.

– És ha nem, újra idehoz erőszakkal? – Vhalla hátralépett, erősen kételkedett abban, hogy valaha is önszántából visszatérne Anzbelhez vagy a Toronyba.

– Őszintén resteltem a történeteket – mondta a miniszter, és a szemében megvillant valami, ami majdhogynem őszinteségnek tűnt. – Nem láttam más módot arra, hogy négy szemközt beszélhessünk. Úgy gondoltam, hogy ha itt vagyunk a Toronyban, látni szeretnéd, mit tartogat számodra.

– Meghallgattam volna... – Vhalla bosszankodva elfordult. Hirtelen nem is tudta, mi idegesítette fel jobban: a férfi tettei, vagy hogy ráérezett arra, nem szeretne varázslókkal közösködni.

– Nos, biztos vagyok benne, hogy hamarosan ismét látjuk egymást – jegyezte meg könnyed hangon elrablója. Úgy tűnt, hogy Victor Anzbelt nehéz kihozni a sodrából. Vhalla azon tűnődött, vajon hányszor játszotta el ugyanezt másokkal.

A miniszter a zsákutca felé intett a kezével. Vhalla értetlenül pislogott rá, de nem kapott választ a kimondatlan kérdésére. Tétován előrelépett. Maga elé tartotta a tenyerét, azt várva, hogy félre kell tolnia egy rejtett ajtót. Ám az ujjai eltűntek a kőben.

Vhallának elakadt a lélegzete, de amikor hátrafordult, hogy magyarázatot kérjen a minisztertől, már nem találta ott kísérőjét. Elfojtotta a borzongást, és belelépett a mágikus falba.

A másik oldalon kilépve azonnal tudta, hol van. Mögötte pontosan ugyanúgy nézett ki a kőfal, mint minden egyes nap a megelőző években. Ekkor hunyorogva észrevett valamit, amit korábban nem: egy kettévágott kört, amelynek két fele eltávolodott egymástól. A Torony törött holdját. Hogy nem vette észre annyi éven át?

Félve a kő felé nyúlt, és a keze ismét eltűnt a hamis fal illúziójában. Feléledt benne a kíváncsiság szikrája. Miféle mágia képes erre?

Aztán gyorsan elhessentette a gondolatot. Egyszer még ráfázik erre a nagy kíváncsiságra, korholta gyakran a mester. A mágia veszélyes dolog. Eszébe jutottak a déliektől ezerszer hallott, suttogva kiejtett intelmek: *a mágia veszedelmes és furcsa.*

A könyvtár felé rohant, ahogy csak a lába bírta.